

helyett véres emléket vitt haza a kobakján — katonadolog!... Nem is volt vitéz, akinek ilyen emléke nem volt, legalább egy féltucatnyi. Ez volt akkor a vitézi érem! Az igazi! Ehhez nem lehetett holmi csalafinta uton-módon hozzájutni. Aki ezt viselte, bizonyos, hogy meg is érdemelte.

...És e szomorú időkben, mikor ezeréves Hazánk teste ismét széjjel tépve, ezer sebből vérzik, az ő példájuk ad nekünk hitet, erőt, kitartást és kötelez minket Hazánk, nemzetünk, igazságunk jogunk védelmére!

*»Vitézek, mi lehet
E széles föld felett
Szebb dolog a Végeknél?*

Szeresd a gyermekét!

Szeresd a gyermekét! A sívatag hegyen,
Hol villámok között vala az Ur jelen,
E legszentebb parancs nincs kőtablára írva:
Mosolygó kedviben, pirosuló hajnalon,
Aranybetűkkel azt az örök Irgalom
Az emberszívbe írta.

Szeresd a gyermekét! Még neki szárnya van,
A csillagok közé ő még el-elsuhan
S kitárja vidoran a mennyek ajtaját:
Hiába könyveid, hiába lángeszed,
Az Isten titkait ki nem kémlelheted,
Csak gyermeklelken át.

Szeresd a gyermekét, öleld szivedre őt,
Ringasd el lágyan a szegény kis szenvedőt,
Lehunyt pilláinak töröld le könnyeit:
S míg te a gyermekek könnyét törölgeted,
Egy láthatatlan kéz a csillagok felett
Letörli vétkeid!

Móra Ferenc.